



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 153

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 19 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal.....	1-3	Decizia nr. 62 din 1 februarie 2005 privind constituționalitatea dispozițiilor art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților.....	8-10
Decizia nr. 24 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală	4-5	★	
Decizia nr. 59 din 1 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală....	6-7	Opinie separată	10-11
		Decizia nr. 64 din 3 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură penală	12-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		128. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind unele reglementări contabile aplicabile agenților economici.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 19 din 20 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal

Ion Predescu — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

ridicată de Fazekas Schnelle Janos în Dosarul nr. 5.822/2003 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, excepție

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 5.822/2003, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de inculpatul Fazekas Schnelle Janos în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unui apel formulat împotriva Sentinței penale nr. 484 din 14 martie 2002 a Judecătoriei Oradea pentru infracțiunile de proxenetism (art. 329 din Codul penal) și răspândire de materiale obscene (art. 325 din Codul penal).

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil, precum și prevederilor art. 154 alin. (1), conform cărora legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin Constituției. În acest sens autorul excepției arată că „dispozițiile art. 325 din Codul penal sunt neconstituționale, deoarece prin Legea nr. 196/2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei, la art. 10—14, se prevăd sancțiunile penale și contravenționale aplicabile în cazul încălcării legii, ceea ce determină o dublă incriminare, atât prin lege specială, cât și prin Codul penal, și care nu oferă un cadru procesual echitabil, neasigurând posibilitatea exercitării garanțiilor procedurale care să raporteze activitatea incriminată la o realitate economică socială“. De asemenea, mai arată că Legea nr. 196/2003 a abrogat implicit prevederile art. 325, fiind o lege specială și ulterioară Codului penal.

Tribunalul Bihor — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, față de prevederile art. 21 alin. (3) teza întâi și ale art. 154 din Legea fundamentală, este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece susținerile autorului excepției privesc probleme legate de succesiunea în timp a legilor și determinarea legii aplicabile în cauza dedusă judecătii, ceea ce nu constituie o chestiune de constituționalitate a unor dispoziții legale, în sensul prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 325 din Codul penal „nu opresc părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, desfășurarea unui proces echitabil“ și, de asemenea, nu contravin art. 154 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 325 din Codul penal, care au următorul conținut: *„Fapta de a vinde sau răspândi, precum și de a confecționa ori deține, în vederea răspândirii, obiecte, desene, scrieri sau alte materiale cu caracter obscen, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.“*

Aceste dispoziții legale sunt considerate de autorul excepției ca fiind contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, potrivit cărora *„Părțile au dreptul la un proces echitabil [...]“*, precum și celor ale art. 154 alin. (1), în conformitate cu care *„Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții“*.

Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, valoarea socială, care constituie obiectul infracțiunii și, totodată, obiectul ocrotirii juridice pe care legiuitorul urmărește să o realizeze prin incriminarea și sancționarea penală a răspândirii de materiale obscene, este morala publică, înțeleasă sub aspectul normelor de comportare socială a individului în manifestările și exprimările sale sub orice formă, cu privire la viața sexuală. Morala publică își găsește expresie în sentimentul public de pudoare și decență, a cărui nesocotire nu poate fi tolerată de colectivitatea respectivă. Manifestările contrare moralei publice sunt social periculoase, pentru că neagă una dintre condițiile de existență a societății și pentru că împiedică educația tinerelor generații în respectul față de valorile morale ale societății.

„Morala publică“ și *„bunele moravuri“* sunt valori fundamentale, consacrate de Constituție. Drepturile și libertățile fundamentale pe care aceasta le prevede nu pot fi exercitate într-un mod contrar bunelor moravuri sau care ar aduce atingere moralei publice. Astfel, în legătură cu libertatea de exprimare, sunt interzise manifestările obscene, contrare bunelor moravuri [art. 30 alin. (7) din Constituție]. De asemenea, art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală permite chiar restrângerea prin lege a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, dacă aceasta este necesară, între altele, pentru *„apărarea moralei publice“*.

Interzicerea explicită prin Constituție a manifestărilor obscene, contrare bunelor moravuri, obligă legiuitorul să elaboreze norme speciale prin care să se asigure realizarea în fapt a acestei interziceri și apărarea valorilor sociale puse în pericol prin nesocotirea ei. Acestei cerințe îi corespund dispozițiile art. 325 din Codul penal prin care sunt incriminate și sancționate penal faptele cunoscute sub denumirea de răspândire de materiale obscene.

Este de observat, totodată, că legiuitorul, conformându-se dispozițiilor constituționale, în scopul protejării demnității persoanei, a pudorii și a moralității publice, cu ocazia adoptării Legii nr. 196/2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 20 mai 2003, a prevăzut în art. 10–12 din lege că sunt interzise: „racolarea, obligarea, determinarea sau folosirea minorilor ori a persoanelor cu deficiențe psihofizice în acte cu caracter obscen, organizarea de reuniuni la care participă sau asistă minori și în cadrul cărora se comit acte cu caracter obscen, distribuirea materialelor cu caracter obscen, care prezintă imagini cu minori având un comportament explicit sexual“ și a stabilit că încălcarea acestor dispoziții constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare. Această nouă incriminare o completează pe cea din art. 325 din Codul penal, fiind destinată să asigure apărarea moralei publice împotriva actelor cu caracter obscen, precum și a materialelor care reproduc sau difuzează asemenea acte, fără ca prin aceasta să se creeze o dublă incriminare, cum neîntemeiat susține autorul excepției. În acest sens este de observat că latura obiectivă a infracțiunii de răspândire de materiale obscene, astfel cum aceasta este reglementată de prevederile art. 325 din Codul penal, este diferită de cea a infracțiunilor cuprinse în Legea nr. 196/2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei, infracțiuni care se referă cu precădere la minori.

Reglementările din dreptul nostru intern, cu privire la recunoașterea moralei publice ca valoare socială fundamentală, la necesitatea și la modul de apărare a acesteia prin mijloace de drept penal sunt în concordanță cu reglementările cuprinse în tratatele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului. Toate aceste documente prevăd că drepturile și libertățile omului nu pot fi îngădite, în exercitarea lor, decât de necesitatea apărării altor valori fundamentale, între care și morala publică. Astfel, în art. 29 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului se prevede că, „în exercitarea drepturilor și libertăților sale, fiecare persoană este supusă numai îngădirilor stabilite de lege în scopul exclusiv al asigurării recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți și în vederea satisfacerii cerințelor juste ale moralei, ordinii publice și bunăstării generale, într-o societate democratică“.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, excepție ridicată de Fazekaș Schnelle Janos în Dosarul nr. 5.822/2003 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2005.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

La rândul său, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în art. 10 privitor la libertatea de exprimare, în diversele ei forme, prevede, la pct. 2, că „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă anumitor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești“. Se recunoaște deci, implicit, dreptul statelor de a asigura apărarea moralei publice, inclusiv prin mijloace de drept penal.

Noțiunile „morală publică“ și „bune moravuri“, precum și noțiunile „obscen“ și „pornografic“ au un conținut variabil de la o colectivitate la alta, de la o epocă la alta. În toate cazurile însă există o limită a toleranței manifestărilor a cărei încălcare este inadmisibilă și la această accepțiune a termenilor se referă legea penală.

Față de criticile autorului excepției, se constată că este neîntemeiată susținerea formulată în raport cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât textul de lege ce face obiectul excepției nu aduce atingere sub nici un aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, acestea putându-se prevala, fără nici o îngădire, de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege în acest sens.

De asemenea, este lipsită de semnificație invocarea prevederilor art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală care se referă la conflictul temporal de legi, stabilind că „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții*“, deoarece, pe de o parte, art. 325 din Codul penal a fost modificat și completat de autoritatea legiuitoare ulterior intrării în vigoare a noii Constituții, prin Legea nr. 140/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996, și deci nu se poate susține că nu mai este în vigoare pentru că ar contraveni prevederilor Constituției, iar pe de altă parte, prin conținutul său, textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale, invocate de autorul excepției.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24
din 20 ianuarie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 5
din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Rădulescu în Dosarul nr. 3.604/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției arată că rezolvarea cererii sale de recuzare este dată în competența aceleiași instanțe contestate, întrucât nu exista o altă instanță superioară Înaltei Curți de Casație și Justiție. Or, această situație este de natură a-i aduce atingere dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care presupune, printre altele, soluționarea cererii de către o instanță superioară, independentă și imparțială.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de contencios constituțional, ocazie cu care Curtea, prin Decizia nr. 241 din 27 mai 2004, a respins ca nefondată o critică similară. De altfel, până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței mai sus amintite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.604/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Rădulescu în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei cereri de recuzare a tuturor judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a antepronunțat în cauză și, potrivit textului legal criticat, o eventuală cerere de recuzare a întregii instanțe ar trebui soluționată de o instanță superioară, care, potrivit legii, nu există. Or, rezolvarea unei asemenea cereri tot de către instanța contestată este de natură a-i încălca dreptul autorului excepției la un proces echitabil, care implică printre altele o instanță superioară independentă și imparțială.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece autorul excepției nu a indicat nici unul dintre textele Constituției României presupuse a fi încălcate de dispozițiile legale criticate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, astfel încât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum sunt cele referitoare la recuzare, precum și modalități diferite de exercitare a drepturilor procesuale. De asemenea, potrivit art. 129 din Legea fundamentală, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Rezultă, așadar, că, potrivit Constituției, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Procedura de soluționare a cererilor de abținere sau de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, fiind reglementată în conformitate cu prevederile constituționale.

Cu privire la concordanța legii procesuale românești cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul persoanei la un proces echitabil, Guvernul arată că modul de reglementare a cererii de recuzare împiedică tergiversarea unei asemenea cereri, asigurând soluționarea cauzei cu celeritate. Judecarea cererii de recuzare fără citarea părților are ca scop evitarea prelungirii nejustificate a cauzei și nu se poate vorbi despre încălcarea principiului

dreptului la un proces echitabil, de vreme ce dispozițiile legale criticate dau expresie preocupărilor legiuitorului de a asigura soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora.

Avocatul Poporului arată că în cauză sunt incidente prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora sesizările adresate Curții Constituționale trebuie făcute în formă scrisă și motivate. Consideră că numai Curtea este în măsură să decidă asupra cadrului constituțional în care urmează să fie examinată excepția invocată.

Pe fondul excepției, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală nu contravin nici unui text din Legea fundamentală, motiv pentru care le consideră constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: *„Abținerea sau recuzarea judecătorului, procurorului, magistratului-asistent sau grefierului se soluționează de un alt complet, în ședință secretă, fără participarea celui ce declară că se abține sau care este recuzat. [...]*

Abținerea sau recuzarea care privește întreaga instanță trebuie să cuprindă indicarea concretă a cazului de incompatibilitate în care se află fiecare judecător și se soluționează de instanța ierarhic superioară. Aceasta, în cazul când găsește întemeiată abținerea sau recuzarea, desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a produs abținerea sau recuzarea.“

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Rădulescu în Dosarul nr. 3.604/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2005.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), referitoare la dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care reglementează același drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală s-a mai pronunțat, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 241 din 27 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 24 iunie 2004, pronunțându-se în legătură cu critica potrivit căreia art. 52 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, Curtea a constatat că textul legal criticat este în deplină concordanță cu art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și cu art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2), ale art. 127 și 129, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Prin urmare, procedura de soluționare a cererilor de recuzare făcând parte integrantă din procedura de judecată, reglementarea acesteia este în deplină concordanță cu prevederile fundamentale.

Ca urmare, nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate de autorul excepției, întrucât dispozițiile legale privitoare la procedura de soluționare a cererii de recuzare nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, consacrat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, respectiv de cele ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci, dimpotrivă, dau expresie preocupării legiuitorului de a asigura soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora, corespunzător cerințelor unui proces echitabil.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 59

din 1 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carol Nicolae Feher, Mariana Dana Feher, Margareta Liliana Baczai (căsătorită Șter), Maria Șter și Ștefan Șter în Dosarul nr. 1.836/2003 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de contencios constituțional prin Decizia nr. 468/2004, iar până în prezent nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.836/2003, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de inculpații Carol Nicolae Feher, Mariana Dana Feher, Margareta Liliana Baczai (căsătorită Șter), Maria Șter și Ștefan Șter, prin apărătorul ales, în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece, potrivit art. 289 din același cod, judecata se desfășoară potrivit principiilor privitoare la oralitate, nemijlocire și contradictorialitate, tocmai pentru a asigura pe deplin persoanei cercetate dreptul fundamental la apărare. Or, de vreme ce martorul a fost audiat în faza de urmărire penală în absența inculpaților sau a apărătorului ales, recitarea depoziției acestuia în faza de judecată este de natură a afecta grav dreptul la apărare și la un proces echitabil,

întrucât îi privează pe inculpați de posibilitatea de a pune întrebările necesare apărării.

Tribunalul Maramureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală se aplică în situații obiective excepționale, în care martorul audiat în faza de urmărire penală nu se mai poate prezenta pentru a fi ascultat de instanța de judecată. În acest caz legea prevede posibilitatea citirii declarației martorului, punerea ei în discuție și luarea în considerare la pronunțarea hotărârii.

Potrivit art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, inclusiv la audierea martorilor. În situația în care martorul nu a fost audiat în prezența sa, apărătorul are dreptul de a solicita reaudierea acestuia, chiar și în momentul prezentării materialului de urmărire penală. Aprecierea declarației martorului este însă un atribut al instanței de judecată, care se va pronunța asupra fondului cauzei prin coroborarea tuturor probelor administrate în cele două faze ale procesului penal.

De altfel, inculpatul nemulțumit de dispoziția instanței în aplicarea articolului legal criticat poate ataca hotărârea prin căile de atac prevăzute de lege și, pe cale de consecință, nu se poate susține că art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală aduce atingere art. 24 din Legea fundamentală și art. 6 pct. 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legea procesual penală română permite audierea martorilor în toate etapele procesuale. Potrivit art. 172 din Codul de procedură penală, învinuitul sau inculpatul are posibilitatea de a asista direct ori indirect, prin apărător, la audierea martorilor în cursul urmăririi penale. Cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală inculpatului i se aduc la cunoștință toate probele administrate în cauză, ocazie cu care acesta are posibilitatea să solicite în apărarea sa administrarea unor noi probe, cum ar fi confruntarea cu martorii audiați în tot cursul urmăririi penale.

În legătură cu susținerea autorilor excepției, în sensul că prevederile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil consfințit de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Guvernul arată că, în sensul practicii

europene, conceptul de proces echitabil nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac — inclusiv a celor extraordinare — de către toate părțile din proces.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate referitoare la procedura de urmat în situația în care ascultarea martorului nu mai este posibilă nu sunt contrare prevederilor constituționale referitoare la dreptul la apărare. Astfel, în cazul în care martorul nu se mai poate prezenta pentru a fi audiat în instanță, punerea în discuție și valorificarea declarației date de acesta în cursul urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legale, nu poate afecta dreptul la apărare al inculpatului. Totodată, este în interesul aflării adevărului în procesul penal să se țină seama de declarațiile martorului audiat în faza de urmărire penală, aflat în imposibilitate de a fi audiat în cea de-a doua fază a procesului penal.

În plus, dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală au fost adoptate în considerarea unor situații obiective excepționale, fără ca dreptul la apărare al inculpatului să fie încălcat, deoarece acesta are posibilitatea de a participa la audierile martorilor în cursul urmăririi penale, în condițiile prevăzute de art. 172 din Codul de procedură penală, iar dacă se consideră prejudiciat poate folosi împotriva hotărârilor judecătorești căile de atac prevăzute de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carol Nicolae Feher, Mariana Dana Feher, Margareta Liliana Baczai (căsătorită Șter), Maria Șter și Ștefan Șter în Dosarul nr. 1.836/2003 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Dacă ascultarea vreunui martor nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și ale art. 6 pct. 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală s-a mai pronunțat, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 468 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2004, pronunțându-se în legătură cu critica potrivit căreia prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24, Curtea a constatat că dreptul la apărare al inculpatului nu este afectat de valorificarea unei depoziții date în cursul urmăririi penale de către martorul care, din motive obiective, nu s-a putut prezenta în fața instanței pentru o nouă declarație. Inculpatul poate cunoaște declarația dată de un martor în cursul urmăririi penale fie prin apărătorul său, care are dreptul să asiste la audierea martorului, fie cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală, având posibilitatea de a cere confruntarea cu acesta. De altfel, instanța de judecată are deplina libertate de a aprecia o declarație de martor dată în faza de urmărire penală, pronunțându-se asupra concludenței, pertinentei și utilității ei abia după coroborarea acesteia cu celelalte probe administrate în cauză.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 62

din 1 februarie 2005

privind constituționalitatea dispozițiilor art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

În temeiul art. 146 lit. c) din Constituție și al art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 12 ianuarie 2005, președintele Camerei Deputaților, domnul Adrian Năstase, a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 184 din 12 ianuarie 2005 și constituie obiectul Dosarului nr. 29C/2005.

În motivarea sesizării se arată următoarele:

Articolul 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, care preia și dezvoltă norma constituțională cuprinsă în art. 64 alin. (2) teza a treia, potrivit căreia „membrii birourilor permanente pot fi revocați înainte de expirarea mandatului”, schimbând sensul întregului alineat referitor la rolul și mandatul președintelui Camerei, excedează spiritului Constituției și contravine dispozițiilor art. 20 și 21 din regulament.

Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului au un regim constituțional distinct de ceilalți membri ai birourilor permanente, concretizat în atribuțiile și competențele date de prevederile constituționale ale art. 66 alin. (3), art. 89 alin. (1), art. 98 alin. (1) și ale art. 146 lit. a), b), c) și e).

Potrivit Constituției și regulamentelor celor două Camere, și în România, asemenea practicii parlamentare din majoritatea statelor lumii, președinții conduc lucrările Camerelor și ale birourilor permanente, exercită funcția de reprezentare a acestora pe plan intern și internațional, asigură corectitudinea și imparțialitatea lucrărilor Parlamentului, precum și „continuitatea organului legislativ suprem pe durata întregii legislaturi”, fiind aleși, de regulă, pe întreaga durată a acesteia, spre deosebire de ceilalți membri ai birourilor permanente care se aleg numai pe durata unei sesiuni.

Birourile permanente se aleg în două etape succesive, prin proceduri de vot distincte, reglementate în două texte diferite, „întâi președinții separat și apoi ceilalți membri ai Biroului permanent, pe o listă comună”. De altfel, atât art. 64 alin. (2) din Constituție, cât și art. 20 din Regulamentul Camerei Deputaților se referă *expressis verbis*

la „președintele Camerei Deputaților” și la „ceilalți membri ai Biroului permanent”.

La începutul legislaturii, după constituirea legală a Camerei, este ales, în mod direct, președintele Camerei pe o durată de 4 ani, conform art. 21 din Regulamentul Camerei Deputaților, iar ulterior, în temeiul art. 24, la începutul fiecărei sesiuni ordinare sunt aleși pe listă ceilalți membri ai Biroului permanent, potrivit numărului de locuri ce le revin grupurilor parlamentare conform configurației politice inițiale.

Președintele Camerei este singurul dintre membrii Biroului permanent, subiect de drept constituțional care reprezintă Camera, care are importante competențe constituționale, deja arătate.

Așa fiind, art. 64 alin. (2) din Constituție, privind revocarea membrilor birourilor permanente, „trebuie dezvoltat prin regulamentele Camerelor în ceea ce privește: inițiativa declanșării procedurii; cauzele pentru care se solicită revocarea; procedura și cvorumul de vot”.

În ceea ce privește declanșarea procedurii, în mod neconstituțional, în art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, „s-a stabilit același drept la inițiativa revocării, respectiv pentru un grup parlamentar sau cel puțin pentru o treime din numărul deputaților provenind din trei grupuri parlamentare, atât pentru președintele Camerei Deputaților, cât și pentru orice alt membru al Biroului permanent”.

În sistemul nostru juridic, revocarea este o sancțiune gravă care „conduce la pierderea mandatului pentru săvârșirea anumitor abateri, pentru încălcarea legilor și a atribuțiilor ce revin funcției respective”.

Inițiativa revocării președintelui Camerei Deputaților „trebuie să fie diferită de aceea a revocării celorlalți membri ai Biroului permanent, respectiv similară sau apropiată de cea prevăzută pentru suspendarea din funcție a Președintelui României (o treime din numărul parlamentarilor)”.

În ceea ce privește cauzele pentru care se solicită revocarea, „prevederile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt neconstituționale întrucât nu stabilesc cazurile concrete în care poate fi revocat președintele Camerei Deputaților și respectiv ceilalți membri ai Biroului permanent, solicitând doar motivarea cererii”.

Revocarea președintelui Camerei „trebuie să fie asimilată cu suspendarea Președintelui României, al cărui înlocuitor este, în condițiile prevăzute de Constituție, respectiv doar pentru săvârșirea unor fapte grave prin care încalcă prevederile constituționale, art. 95 alin. (1), sau pentru încălcarea gravă a propriilor atribuții care aduc prejudicii majore activității legislative”.

În ceea ce privește procedura de vot și cvorumul necesar, „art. 25 este neconstituțional întrucât nu stabilește decât modalitatea de vot (secret cu bile), deși ar trebui să

stabilească proceduri diferite, precum și cvorum de vot diferit pentru președintele Camerei și, respectiv, pentru ceilalți membri ai Biroului permanent“.

Revocarea președintelui Camerei fiind o măsură gravă, cu caracter excepțional, „în Regulament ar trebui să se prevadă un cvorum de vot care să elimine abuzurile sau majorității parlamentare conjuncturale“.

Egalizarea președintelui cu ceilalți membri ai Biroului permanent și aplicarea unui tratament juridic identic în ceea ce privește revocarea, soluție consacrată în art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, contravine cadrului constituțional și regulamentar.

Chiar dacă numai principiul simetriei juridice ar fi impus, „așa cum alegerea președintelui și a celorlalți membri ai Biroului permanent este reglementată și realizată separat, tot astfel să fie reglementată și revocarea“.

În fine, se semnalează faptul că instituția revocării conducerii Camerelor nu este prevăzută în constituțiile și regulamentele parlamentare din cele mai vechi democrații europene, precum Franța, Italia, Belgia, Spania etc.

În susținerea acestor argumente, sunt invocate opiniile consacrate în „Tratatul de teorie și practică parlamentară“, elaborat sub coordonarea prof. univ. dr. Victor Duculescu, precum și în lucrarea „Dreptul parlamentar românesc“ a profesorilor universitari Ioan Muraru și Mihai Constantinescu.

În final, se arată că se impune de urgență constatarea neconstituționalității art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților „pentru a preveni un atac grav la adresa Parlamentului României, a suveranității sale, a funcției sale de organ reprezentativ suprem al poporului român, dar și la adresa statului nostru de drept și a democrației“.

La dosarul cauzei au fost depuse, la data de 27 ianuarie 2005, prin avocatul Antonie Iorgovan, „Concluzii scrise formulate de președintele Camerei Deputaților“ în vederea completării motivării sesizării de neconstituționalitate.

În acest sens, se arată că art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților „este contrar art. 64 din Constituție, precum și principiilor constituționale referitoare la instituția revocării care rezultă din art. 85 alin. (2), art. 106, art. 107 alin. (2) și art. 110 alin. (2)“. De asemenea, se apreciază că acest text regulamentar contravine prevederilor constituționale ale art. 84.

Astfel, se consideră că, în virtutea principiului supremației Constituției, consacrat prin art. 1 alin. (5), organizarea și funcționarea Camerelor Parlamentului prin intermediul regulamentelor trebuie să se facă ținându-se seama de prevederile Constituției în materie.

Legea fundamentală conține norme speciale referitoare la alegerea președinților și la durata mandatelor acestora, „conturând un regim juridic distinct pentru președinții Camerelor față de ceilalți membri ai birourilor permanente“. De aceea, regulamentele Camerelor trebuie să cuprindă reglementări distincte în ceea ce privește revocarea președinților Camerelor.

Art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, contrar principiilor și prevederilor constituționale invocate, „consacră măsura revocării membrilor Camerelor ca o soluție uzuală,

supusă jocului politic“. Or, revocarea, ca act juridic, nu poate fi întemeiată pe considerente pur subiective, care au la bază comportamentul exclusiv al unei voințe politice.

În temeiul art. 27 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 12 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a solicitat punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților.

Biroul permanent al Camerei Deputaților nu a comunicat punctul de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea, concluziile scrise, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile de regulament criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor de regulament criticate.

Prin sesizarea formulată sunt criticate pentru neconstituționalitate dispozițiile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, dispoziții care au următoarea redactare: „*Oricărui membru al Biroului permanent i se poate revoca mandatul înainte de expirarea acestuia, la cererea motivată a grupului parlamentar care l-a propus sau a cel puțin unei treimi din numărul deputaților provenind din minimum trei grupuri parlamentare. Votul este secret și se exprimă prin bile pentru fiecare caz, în cel mult 15 zile de la data înregistrării cererii de revocare.*“

Autorul sesizării de neconstituționalitate consideră că acest text excede prevederilor constituționale ale art. 64 alin. (2), potrivit cărora: „*Fiecare Cameră își alege un birou permanent. Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului se alege pe durata mandatului Camerelor. Ceilalți membri ai birourilor permanente sunt aleși la începutul fiecărei sesiuni. Membrii birourilor permanente pot fi revocați înainte de expirarea mandatului.*“

De asemenea, apreciază că se contravine art. 20 și 21 din Regulamentul Camerei Deputaților.

Analizând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, cererea pentru revocarea unui membru al Biroului permanent poate fi făcută de grupul parlamentar care l-a propus sau de cel puțin o treime din numărul deputaților provenind din minimum trei grupuri parlamentare.

Dispozițiile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților reprezintă o modalitate inexactă de transpunere pe plan regulamentar a prevederilor constituționale ale art. 64 alin. (2) potrivit cărora membrii birourilor permanente pot fi revocați înainte de expirarea mandatului. Aceste dispoziții constituționale se cer a fi coroborate cu prevederile art. 64 alin. (5) din Constituție, care stabilesc că birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere. Ca atare, nici revocarea unui membru al Biroului permanent nu poate afecta această configurație politică. Pentru aceste motive,

propunerea de revocare, care poate duce la încetarea mandatului unui membru al Biroului permanent, nu poate aparține decât grupului care l-a propus. Curtea constată că posibilitatea recunoscută oricărui grup parlamentar de a face o astfel de cerere contravine imperativelor și exigențelor prevederilor constituționale ale art. 64 alin. (2) coroborate cu cele ale alin. (5) al aceluiași articol, care stabilesc că „*birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere*“.

La adoptarea acestei soluții, Curtea a avut în vedere și practica sa. Astfel, prin Decizia nr. 46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, Curtea Constituțională a statuat că art. 22 din Regulamentul Senatului este neconstituțional pentru următoarele considerente: „Potrivit art. 22 din regulament, cererea pentru revocarea unui membru al Biroului permanent poate fi făcută de un grup parlamentar.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție, al art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt neconstituționale, deoarece prevăd ca propunerea de revocare a președintelui Camerei Deputaților și a celorlalți membri ai Biroului permanent să poată fi făcută și de alte grupuri parlamentare decât grupul sau grupurile care i-au propus pentru a fi aleși.

Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 1 februarie 2005 și la ea au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Constantin Doldur, Acsinte Gaspar, Gábor Kozsokár, Petre Ninosu, Ion Predescu, Șerban Viorel Stănoiu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

★

OPINIE SEPARATĂ

Nu împărtășim soluția adoptată prin Decizia nr. 62 din 1 februarie 2005, cu votul majorității membrilor Curții Constituționale, prin care s-a constatat că prevederile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, potrivit cărora propunerea de revocare a președintelui Camerei Deputaților și a celorlalți membri ai Biroului permanent poate fi făcută și de alte grupuri parlamentare decât grupul sau grupurile care i-au propus pentru a fi aleși, sunt neconstituționale.

Prin sesizarea adresată Curții Constituționale de președintele Camerei Deputaților s-a cerut să se constate

Posibilitatea oricărui grup parlamentar de a face această cerere, și nu doar a celui al cărui reprezentant este membrul, este contrară art. 61 alin. (5) din Constituție, conform căruia Biroul permanent se alcătuiește potrivit configurației politice a Senatului, întrucât revocarea reprezintă o modalitate simetrică cu desemnarea membrului pentru a fi ales în Biroul permanent. Deci atât desemnarea, cât și revocarea sunt supuse imperativelor art. 61 alin. (5) din Constituție.“

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în speța de față.

Cât privește critica referitoare la neconcordanța dintre dispozițiile art. 25 și cele ale art. 20 și 21 din Regulamentul Camerei Deputaților, Curtea constată că aceasta excede controlului de constituționalitate.

că prevederile art. 25 din Regulament sunt contrare dispozițiilor și principiilor cuprinse în art. 64 alin. (2) din Constituție, pentru că prevede posibilitatea revocării din funcție și a președintelui Camerei Deputaților, cât și pentru faptul că nu stabilește motivele pentru care se poate face revocarea și nici procedura specială de revocare a președintelui, care trebuie să fie diferită de procedura prevăzută pentru revocarea celorlalți membri ai Biroului permanent. Curtea, prin decizia la care ne referim, a reținut de fapt un alt temei de neconstituționalitate a textului din regulament decât cel invocat în sesizare, dedus, pe cale

de interpretare a prevederilor art. 64 alin. (2) coroborat cu alin. (5), ceea ce, în opinia noastră, depășește limitele sesizării. Potrivit sistemului nostru constituțional, precum și prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea Curții Constituționale, controlul de constituționalitate se declanșează la sesizarea motivată a subiectelor prevăzute de Constituție și în limitele acesteia.

Considerăm, de asemenea, că textul art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților nu înfrânge dispozițiile art. 64 alin. (2) și nici pe cele ale art. 64 alin. (5) din Constituție.

Art. 64 consacră, în alin. (1) teza întâi, principiul autonomiei regulamentare a fiecărei Camere a Parlamentului. În conformitate cu acest principiu, orice reglementare privind organizarea și funcționarea Camerelor, care nu este prevăzută în Constituție, poate și trebuie să fie stabilită prin regulamentul propriu al fiecărei Camere. Oricare din cele două Camere este suverană în a adopta, cu majoritatea de voturi prevăzută în regulament, dacă în această privință Constituția nu dispune, măsurile pe care le consideră necesare și oportune pentru organizarea și funcționarea sa. Această prevedere constituțională nu este încălcată prin dispoziția regulamentară criticată pentru neconstituționalitate, care prevede că oricărui membru al Biroului permanent i se poate revoca mandatul înainte de expirarea acestuia, la cererea motivată a grupului parlamentar care l-a propus sau a cel puțin unei treimi din numărul deputaților provenind din minimum trei grupuri parlamentare, votul Camerei fiind secret și exprimat prin bile.

Desigur, poate ar fi fost necesar ca motivele de revocare să fie prevăzute în Regulamentul Camerei Deputaților, dar lipsa acestora nu poate duce la concluzia că textul regulamentar criticat este neconstituțional. Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională, în exercitarea controlului de constituționalitate, nu poate modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Art. 64 alin. (2) teza a patra, la care se referă sesizarea adresată Curții, prevede că „*Membrii birourilor permanente pot fi revocați înainte de expirarea mandatului*“.

Autonomia regulamentară a Camerelor Parlamentului se exercită de către plenul fiecărei Camere. Așadar, nu se poate nega dreptul exclusiv al plenului de a hotărî măsurile necesare pentru buna organizare și funcționare a Camerei, inclusiv cele privind constituirea și alegerea structurilor sale de conducere și de lucru ori revocarea membrilor acestora. Faptul că Regulamentul Camerei Deputaților a lăsat la

latitudinea plenului să aprecieze, prin vot, asupra motivelor revocării nu constituie o încălcare a Constituției.

În această situație, credem că este inacceptabil ca, în condițiile existenței unor motive care ar justifica revocarea mandatului unui membru al Biroului permanent, plenul Camerei să nu poată hotărî revocarea, dacă aceasta nu este cerută de grupul sau de grupurile parlamentare care l-au propus pentru a fi ales, cu atât mai mult cu cât abținerea acestora ar putea să fie datorată unor atitudini de obstrucționare a acestei măsuri.

În ceea ce privește art. 64 alin. (5) din Constituție, în raport cu care majoritatea membrilor Curții Constituționale consideră ca fiind neconstituționale prevederile art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, acesta dispune: „*Birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere.*“ Considerăm că textul art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților nu conține nici o dispoziție care ar înfrânge acest principiu constituțional. Este evident că respectarea acestui principiu intră în obligațiile plenului Camerei numai atunci când alege membrii Biroului permanent și ai comisiilor parlamentare ori adoptă modificări în componența acestora, indiferent de cauzele înlocuirii unor membrii.

Plenul Camerei, ca urmare a admiterii unei eventuale cereri de revocare a mandatului unui membru al Biroului permanent, este obligat, conform art. 64 alin. (5) din Constituție, să-l înlocuiască, prin alegerea altuia aparținând aceleiași formațiuni politice ori, prin orice alte măsuri, să asigure în continuare ca Biroul permanent, prin componența sa, să respecte configurația politică a Camerei.

Considerăm că nici precedentul invocat din jurisprudența Curții Constituționale, Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, nu este de natură să justifice soluția din prezenta cauză. Decizia citată se referă la acea prevedere din vechiul Regulament al Senatului, potrivit căreia revocarea mandatului unui membru al Biroului permanent putea fi cerută și de către un singur grup parlamentar, oricare ar fi el. Art. 25 din Regulamentul Camerei Deputaților prevede posibilitatea formulării cererii motivate de revocare a mandatului unui membru al Biroului permanent, nu numai de grupul parlamentar care l-a propus pentru a fi ales, ci și de un număr semnificativ de deputați, respectiv o treime din numărul deputaților, care trebuie să provină din cel puțin trei grupuri parlamentare, cerere asupra căreia plenul Camerei hotărăște în mod suveran.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 64

din 3 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Bracon în Dosarul nr. 1.389/2004 al Judecătoriei Hârlău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că se aduce atingere liberului acces la justiție, întrucât, indiferent de soluția pronunțată în cauză, partea interesată are posibilitatea de a contesta actele emise de procuror în faza de urmărire penală, uzând atât de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, cât și de celelalte drepturi procesuale prevăzute de același cod în faza de cercetare judecătorească.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.389/2004, **Judecătoria Hârlău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Bracon în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva măsurilor luate de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 53 din Codul de procedură penală nu prevede nici o cale de atac împotriva ordonanței de soluționare a cererii de recuzare. Dacă în cadrul procedurii de soluționare a unei cereri de recuzare în cursul judecării este prevăzută calea de atac a recursului împotriva încheierii prin care s-a respins recuzarea (art. 52 alin. 7 a fost însă abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2004 pentru modificarea Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 1 iulie 2004), în situația soluționării unei cereri de recuzare a procurorului sau a parchetului, art. 278¹ din Codul de procedură penală nu prevede nici o posibilitate

pentru persoana interesată de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime.

Judecătoria Hârlău opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece prevederile art. 53 din Codul de procedură penală contravin art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție, întrucât, în actuala reglementare a Codului de procedură penală, petentul nemulțumit de soluția dată cu privire la cererea de recuzare a tuturor procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Hârlău nu are posibilitatea de a ataca această soluție în fața unei instanțe judecătorești.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate, referitoare la procedura de soluționare a declarațiilor de abținere sau a cererilor de recuzare în cursul urmăririi penale, sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, astfel încât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum sunt cele referitoare la abținere și recuzare, precum și modalități diferite de exercitare a drepturilor procesuale.

De asemenea, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Rezultă, așadar, că, potrivit Legii fundamentale, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Procedura de soluționare a cererilor de abținere sau de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, fiind reglementată în conformitate cu prevederile constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin prevederile legale supuse controlului se instituie o procedură specială de soluționare a cererii de recuzare în cursul urmăririi penale, care nu aduce atingere intereselor părților, ci, dimpotrivă, contribuie la evitarea unor tergiversări în soluționarea cauzei, rezolvându-se un incident procesual, iar nu fondul litigiului. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 135/2001.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 53 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*În cursul urmăririi penale, asupra abținerii sau recuzării persoanei care efectuează cercetarea penală ori a procurorului se pronunță procurorul care supraveghează cercetarea penală sau procurorul ierarhic superior.*”

Cererea de recuzare privitoare la persoana care efectuează cercetarea penală se adresează fie acestei persoane, fie procurorului. În cazul în care cererea este adresată persoanei care efectuează cercetarea penală, aceasta este obligată să o înainteze împreună cu lămuririle necesare, în termen de 24 de ore, procurorului, fără a întrerupe cursul cercetării penale.

Procurorul este obligat să soluționeze cererea în cel mult 3 zile, printr-o ordonanță.

Cererea de recuzare care privește pe procuror se soluționează în același termen și în aceleași condiții de procurorul ierarhic superior.

Abținerea se soluționează potrivit dispozițiilor din alin. 3 și 4, care se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile

constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul oricărei persoane de a se adresa neîngrădit justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Codul de procedură penală reglementează procedura recuzării persoanelor care efectuează cercetarea penală ori a procurorului. Această procedură a fost instituită pentru a asigura imparțialitatea procesului penal în faza de urmărire penală și pentru a proteja organele de urmărire penală și Ministerul Public de suspiciunile de abuz și de părtinire.

Reglementarea a fost concepută totodată cu grija de a nu facilita tergiversarea procesului sau, prin exercitarea abuzivă a dreptului de recuzare, blocarea activității organelor judiciare, cu consecințe inacceptabile pentru apărarea ordinii de drept și a drepturilor și intereselor societății.

În cauză nu poate fi primită susținerea autorului excepției, în sensul că, întrucât legea nu prevede o cale de atac în justiție împotriva ordonanței de respingere a cererii de recuzare — în speță erau recuzați toți procurorii unui parchet —, se încalcă prevederile art. 21 din Constituție, dat fiind că nu intră în competența Curții Constituționale să cenzureze omisiunile de reglementare, ci numai conformitatea dispozițiilor legale în vigoare cu normele și principiile Constituției.

Pe de altă parte, dispozițiile legale atacate nu îl împiedică pe autorul excepției să-și apere în justiție drepturile și interesele în legătură cu obiectul cauzei în care este cercetat, el având posibilitatea să se apere în fața instanței de judecată a procesului — dacă s-a emis rechizitoriul — sau prin plângere împotriva soluției de netrimitere în judecată — în cazul în care dosarul a fost soluționat de către procuror în acest sens.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Bracon în Dosarul nr. 1.389/2004 al Judecătoriei Hârlău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN privind unele reglementări contabile aplicabile agenților economici

În temeiul art. 4 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată,

în baza art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.574/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului
Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale,
companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome,
aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Sumele reprezentând venituri din înlesniri la plata creanțelor bugetare, provenite din scutirea la plată la data de 31 decembrie 2004 a unor obligații, potrivit secțiunii a 6-a a cap. I din Ordonanța Guvernului nr. 94/2004 privind reglementarea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 507/2004, nu pot face obiectul distribuirii.

(2) Înregistrarea în contabilitate a sumelor prevăzute la alin. (1) se efectuează potrivit metodologiei prevăzute la pct. I din anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Reflectarea în contabilitate a profitului repartizat pe destinațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de

stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările ulterioare, se efectuează potrivit metodologiei prevăzute la pct. II din anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Direcția de reglementări contabile va lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă pct. 3 din Precizările privind determinarea sumelor care fac obiectul repartizării profitului conform Ordonanței Guvernului nr. 64/2001 și reflectarea în contabilitate a acestora, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 298/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 5 martie 2002.

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 15 februarie 2005.

Nr. 128.

ANEXĂ

I. Metodologia de reflectare în contabilitate a sumelor reprezentând venituri din înlesniri la plata creanțelor bugetare, provenite din scutirea la plată la data de 31 decembrie 2004 a unor obligații, potrivit secțiunii a 6-a a cap. I din Ordonanța Guvernului nr. 94/2004 privind reglementarea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 507/2004

1. În contabilitatea debitorilor, scutirea la plată la data de 31 decembrie 2004 a sumelor prevăzute la art. 24 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 94/2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 507/2004, se va reflecta în contabilitate astfel:

a) Pentru sumele aferente anului curent:

4xx	=	758
„Conturi de terți“		„Alte venituri din exploatare“

și

Debit cont 8038 „Alte valori în afara bilanțului“/analitic distinct

b) Pentru sumele aferente anilor precedenți:

4xx	=	117
„Conturi de terți“		„Rezultatul reportat“

și

Debit cont 8038 „Alte valori în afara bilanțului“/analitic distinct

Sumele reflectate în conturile 758 „Alte venituri din exploatare“ și 117 „Rezultatul reportat“ nu fac obiectul distribuirii.

2. Repunerea în sarcina debitorilor a sumelor scutite, potrivit art. 24 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 94/2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 507/2004, se va reflecta în contabilitate astfel:

658	=	4xx
„Alte cheltuieli de exploatare“/ analitic distinct		„Conturi de terți“

și

Credit cont 8038 „Alte valori în afara bilanțului“/analitic distinct

II. Metodologia de reflectare în contabilitate a profitului repartizat pe destinațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările ulterioare

1. Reflectarea în contabilitate a profitului repartizat pe destinațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările ulterioare, se efectuează astfel:

— Constituirea rezervelor legale:

129	=	1061
„Repartizarea profitului“		„Rezerve legale“

— Alte rezerve, reprezentând facilități fiscale și alte repartizări prevăzute de lege, conform destinației stabilite prin actul normativ:

129	=	1068
„Repartizarea profitului“		„Alte rezerve“/analitic distinct

— Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți:

129	=	117
„Repartizarea profitului“		„Rezultatul reportat“

— Vărsăminte la bugetul de stat sau local, în cazul regiilor autonome, ori dividende, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și al societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat:

129	=	117
„Repartizarea profitului“		„Rezultatul reportat“

iar după aprobarea situațiilor financiare anuale:

117	=	446
„Rezultatul reportat“		„Alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate“ sau 457 „Dividende de plată“, după caz

— Profit repartizat la rezerve sub formă de sursă proprie de finanțare:

129	=	1068
„Repartizarea profitului“		„Alte rezerve“

— Participarea salariaților la profit se reflectă în contabilitate prin constituirea unui provizion pentru riscuri și cheltuieli la nivelul sumelor estimate reprezentând atât sumele brute cuvenite salariaților, cât și contribuțiile aferente acestora, astfel:

6812	=	1518
„Cheltuieli de exploatare privind provizioanele pentru riscuri și cheltuieli“		„Alte provizioane pentru riscuri și cheltuieli“
	și	
121	=	6812
„Profit și pierdere“		„Cheltuieli de exploatare privind provizioanele pentru riscuri și cheltuieli“

2. Obligațiile față de salariați și contribuțiile aferente participării salariaților la profit se vor evidenția în contabilitate pe seama cheltuielilor salariale, respectiv a cheltuielilor cu contribuțiile în anul următor celui la care se referă situațiile financiare și, concomitent, se va relua la venituri provizionul constituit.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”



5 948368 005259